

(ART) Narzędzie do podnoszenia
świadomości dotyczącej inkluzji

Spis treści

O narzędziu

ART w kontekście e-inkuzji

Jaki jest cel ART?

Konfiguracja ART: jak korzystać z tego narzędzia

Do przemyślenia

Warsztat

Zanim zaczniesz

Moduł 1: Opracowanie wspólnego słownictwa

Moduł 2: Nasze wielorakie tożsamości

Moduł 3: Poczucie wspólnoty

Bibliografia:

O narzędziu

Jak wykorzystać możliwości, jakie ma do zaoferowania technologia cyfrowa i pomóc nauczycielom w tworzeniu inkluzywnej doskonałości w uczeniu online w różnych kontekstach? Wymaga to czegoś więcej niż tylko przeniesienia stacjonarnych zajęć edukacyjnych w tryb online. Wymaga to lepszego zrozumienia, co oznacza inkluzja w środowiskach tylko online, hybrydowych i mieszanych, dla różnych grup w różnych warunkach lokalnych lub krajowych.

Pytanie, co oznacza inkluzja w kontekście edukacji online i jak najlepiej to ustalić, jest jeszcze niejasne. Inkluzja często nie jest głównym celem nawet edukacji stacjonarnej, to też często nie jest również wpisana w strukturę edukacji w formie cyfrowej.

Wychodzimy od następującego spojrzenia na inkluzję edukacyjną:

- **Inkluzywne i wzbogacające dla wszystkich uczniów, ze szczególnym uwzględnieniem uczniów należących do mniejszości w sytuacjach wrażliwych:** Celem „edukacji inkluzywnej” jest zwiększenie dostępu, przynależności, poczucia własnej skuteczności i sukcesu w nauce dla wszystkich uczniów oraz wzbogacenie doświadczenia edukacyjnego dla każdego z nich, przy jednoczesnym poszanowaniu i uznaniu ich różnorodnych tożsamości.
- **Zasady ogólne i dostosowane do kontekstu: to,** co sprawia, że inkluzja edukacyjna jest zależna od kontekstu. To, na przykład, zależy od środowiska edukacyjnego (np. Środowisko online versus offline), kontekstu krajowego, sprawności, różnorodności neurologicznej, tożsamości i przynależności do mniejszości, ale także od nauczanej dyscypliny, nauczyciela i konkretnej klasy. Wymaga to zestawu narzędzi, który zapewnia wskazówki i praktyczne inspiracje, a jednocześnie pozostawia miejsce na indywidualne rozwiązania.
- **Wyeksponowanie normy zamiast ustalania „innych”:** Uczynienie klasy inkluzywną nie oznacza, że uczniowie z mniej uprzywilejowanego środowiska są „wspomagani” w naprawianiu domniemanych deficytów i w asymilacji z niewidzialną normą edukacyjną. Oznacza to, że istniejące normy są widoczne, dyskutowane i zmieniane w celu uwzględnienia większej różnorodności (w talentach, preferencjach edukacyjnych, pochodzeniu, pochodzeniu etnicznym, doświadczeniach, poglądach itp.). Wymaga to świadomości własnych założeń i tożsamości nauczyciela oraz tego, w jaki sposób odgrywają one rolę w dynamice klasy.

ART w kontekście e-inkuzji

Narzędzie podnoszące świadomość (ART) jest jednym z czterech elementów, należącym do szerszego zestawu narzędzi, opracowanych w ramach badań naukowych. Zestaw ten składa się z oddzielnych elementów dla nauczycieli w celu opracowania inkluzywnej edukacji online, dostosowanej do określonych faz, aspektów i kontekstów integracji.

- **Rezultat 1:** Podręcznik inkluzywnej edukacji cyfrowej
- **Rezultat 2:** Moduły Micro-Learning-u
- **Rezultat 3:** Projekt kursu online na temat inkluzji cyfrowej
- **Rezultat 4:** Narzędzie do podnoszenia świadomości (ART)

Jaki jest cel ART?

ART ułatwia użytkownikom odkrywanie i rozpoznawanie ich osobistych pozycji w określonych sytuacjach społecznych, aby rozpoznać i odnieść się do ich implikacji. Narzędzie oferuje dwie części, które kształtują świadomość zarówno w kontekście indywidualnym, jak i grupowym, i stanowi punkt wyjścia dla e-inkluzji.

Pierwsza część narzędzia prowadzi użytkownika w jego osobistym, indywidualnym procesie refleksji, poprzez podróż przez siedem zadań, które prowadzą go przez różne spostrzeżenia i scenariusze. Oprócz odpowiednich koncepcji e-inkluzji, zadania wyjaśniają rolę nakładających się kontekstów w dynamice społecznej. Ta podróż może być wykonywana indywidualnie i asynchronicznie.

Podróż przez 7 zadań można znaleźć na stronie internetowej.

Aby przyspieszyć podróż, druga część narzędzia oferuje szkic warsztatów grupowych, ale można je również traktować jako oddzielne moduły. Mogą być organizowane online lub offline, na przykład z zespołem nauczycieli lub z inną grupą zainteresowanych specjalistów edukacyjnych.

Konfiguracja ART: jak korzystać z tego narzędzia

Warsztat.

Jest to druga część Narzędzia Podnoszącego świadomość. Druga część narzędzia to zarys synchronicznego warsztatu grupowego, w którym specjaliści zajmujący się edukacją angażują się w grupową refleksję i wymianę perspektyw, spostrzeżeń i strategii rozwijania (samoświadomości) na temat e-inkluzyj wśród nauczycieli. Warsztaty mogą być organizowane na przykład dla zespołów nauczycieli lub zainteresowanych osób, które zajmują się edukacją cyfrową. Dodatkowo możliwe jest oddzielne śledzenie czterech modułów.

Starając się udostępnić narzędzie grupom, w których nie ma (jeszcze) kogoś, kto mógłby przejąć inicjatywę w ich kontekście, warsztat został zaprojektowany w taki sposób, aby nie wymagał zaangażowania „eksperta”. Jest on ustanowiony jako wspólne poszukiwanie i ma na celu przede wszystkim stworzenie przestrzeni do dialogu między osobami, które chcą wspólnie odkrywać własne perspektywy, stanowiska i kontekst, kierując się czterema modułami. Warsztaty są zatem wspólnym przedsięwzięciem i jako takie powinny być przyjęte przez uczestników.

Podczas sesji, w różnych modułach, uczestnicy zastanawiają się nad swoją rolą w odtwarzaniu lub kwestionowaniu nierówności w edukacji cyfrowej. Połączenie ćwiczeń, koncepcji i wymiany między uczestnikami oferuje bazę wiedzy, która może być wykorzystana, aby pomóc nauczycielom w zrozumieniu ich roli jako moderatora zróżnicowanej, rozproszonej klasy, z każdym członkiem pochodzącym z różnych środowisk, stojącym przed różnymi wyzwaniami i mającym różne potrzeby.

Moduł

Każdy moduł opisuje ćwiczenie, które pomaga wywołać refleksję na temat elementów inkluzywnej lub ekskluzywnej edukacji online. Refleksje te pomagają uświadomić sobie, co to znaczy wspierać inkluzywną edukację cyfrową. Moduły są przeznaczone do formatu grupowego, który można wykonać w trybie online lub offline.

Cele nauczania

Ta sekcja zawiera cel nauczania dla modułu i jakie kompetencje uczestnicy zyskają dzięki niemu.

Przygotowanie i materiały

Ta sekcja wskazuje, jakie materiały i zasoby są potrzebne w przygotowaniu do modułu.

Konfiguracja

Ta sekcja chronologicznie wyjaśnia różne kroki dla ćwiczeń w module. Obejmuje różne działania dotyczące postępowania z modułem, a także koncepcje, odpowiedzi i zalecenia dla moderatora modułu.

Podsumowanie i wnioski na przyszłość

Ta sekcja zawiera wskazówki dotyczące zamykania modułu ostatecznymi przemyśleniami i refleksjami na temat działania.

Do przemyślenia

Specyfika kontekstów

ART ma na celu pomoc nauczycielom w zrozumieniu ich roli jako mediatora i moderatora zróżnicowanej klasy, przy czym każdy członek pochodzi z różnych środowisk, stoi przed różnymi wyzwaniami i ma różne potrzeby w odniesieniu do konkretnego środowiska edukacyjnego (online, mieszanego, hybrydowego). Narzędzie to ma stanowić podstawę ścieżki do inkluzywnej pedagogiki edukacji cyfrowej. Wynika to z *zasady Masłowa przed Bloomem*, zgodnie z którą nauczyciele muszą uznać, że skuteczna nauka może nastąpić tylko wtedy, gdy spełnione są podstawowe potrzeby i bezpieczeństwo uczniów (Netolicky, 2020). Klimat sprzyjający inkluzji społecznej oznacza, że każdy uczeń czuje się wystarczająco bezpiecznie, aby zaangażować się w naukę. Nie oznacza to, że nauka jako taka nie może być niewygodna, ponieważ jest to często naturalna część procesu.

Ważne jest, aby pamiętać, że chociaż narzędzie to zostało opracowane w kontekście szybkiego przejścia do edukacji online z powodu pilnego nauczania zdalnego, jego spostrzeżenia i lekcje są odpowiednie dla każdego, kto jest zaangażowany w tworzenie inkluzywnych cyfrowych środowisk edukacyjnych w ramach swojej profesji.

Zawartość tego narzędzia określa szablon ćwiczeń, które wyzwalaają refleksyjność niezbędną do wykonania pracy inkluzji. Innymi słowy, inspiruje świadomość, w jaki sposób osobista perspektywa wpływa na pozornie neutralne procesy, takie jak decyzje podjęte w celu ustalenia konkretnego kursu. Oznacza to, że zawartość narzędzia ma pomóc w kształtowaniu świadomości i pomysłów, które mają zastosowanie w Twoim unikalnym kontekście. Podczas przygotowywania warsztatu zachęcamy do rozważenia, w jakim stopniu przykłady są istotne dla konkretnego kontekstu lub etapu; i ich odpowiedniego dostosowania. Aby zapewnić pewien stopień elastyczności, warsztaty mogą być również prowadzone jako oddzielne moduły, dostosowywane w czasie, aby były krótsze lub dłuższe, i osadzone w innych aktywnościach.

Ocena

ART określa cele uczenia się, ale nie zapewnia konkretnych środków oceny, ponieważ każdy kontekst ma unikalne okoliczności i wyzwania. W związku z tym każda osoba i grupa sama decyduje, czy cele uczenia się zostały osiągnięte.

Warsztat

Zanim zaczniesz

Poruszanie złożonych tematów

Kiedy mówimy o różnorodności, niektórzy z nas mają tendencję do unikania podkreślania różnic, które istnieją między nami. W rzeczywistości czasami ludzie wolą w ogóle nie omawiać pewnych kwestii, ponieważ wywołują złożone uczucia. Jest to pogląd „daltonisty”, który może opierać się na dobrych intencjach, ale nie ma pożądanego sprawiedliwego efektu, ponieważ unika uznania problemu nierówności. Podejście „colorbrave” odnosi się do kwestii nierówności. Ponieważ czasami może to być trudne, obce i niewygodne, wymaga to poczucia komfortu (Lillie, 2014). „Colorbrave” to podejście do tematu rasy i pochodzenia etnicznego, ale takie, które można zastosować również do innych elementów naszej tożsamości. W kontekście edukacji online takie podejście może być przydatne do analizy i łagodzenia barier w odniesieniu do umiejętności cyfrowych, dostępu do Internetu i prywatności, usuwając możliwe bariery dla dyskusji i dialogu.

Poruszanie delikatnych i złożonych tematów wymaga również utworzenia społecznej „przestrzeni międzyludzkiej” (Ghorashi & Ponzoni, 2014), w której uczestnicy czują się wystarczająco bezpieczni (i odważni), aby być wrażliwymi i dzielić się osobistymi doświadczeniami i niepewnością. Jest to przestrzeń, w której nie reagujemy na siebie natychmiastowo na podstawie naszych ukrytych i wyraźnych założeń, ale w której parkujemy nasze osądy i podchodzimy do siebie z otwartą ciekawością, chcąc się nawzajem zrozumieć.

Moduł 1: Opracowanie wspólnego słownictwa

Cele nauczania

Możesz rozwijać wspólne słownictwo, aby ułatwić konstruktywne dialogi w grupie.

Przygotowanie i materiały

Stacjonarnie: długopisy lub markery, papier flipchart.

Online: (internetowe) oprogramowanie do wideokonferencji, które pozwala tworzyć grupy breakout, internetowy dokument współpracy lub tablicę.

Chociaż można bezpiecznie założyć, że w codziennych interakcjach używamy wspólnego słownictwa do komunikowania się, istnieją przypadki, w których nie jesteśmy świadomi różnych znaczeń, skojarzeń lub definicji, które inni mają dla konkretnych słów. Dlatego ważne jest, aby przedyskutować definicje, jeśli chcemy prowadzić produktywne dialogi. Jest to aspekt, który zwykle bierzemy za pewnik w rozmowach ze sobą – zwłaszcza jeśli istnieje różnica zdań. W takich przypadkach warto cofnąć się o kilka kroków i zacząć od początku. Możesz dyskutować na konkretny temat, ale czy mówisz o tym samym? Jest takie powiedzenie, które wyraża znaczenie perspektywy: *to nie jest to, na co patrzysz, ale to, co widzisz*. Ponieważ każdy z nas ma własne skojarzenia z pewnymi pojęciami, zwłaszcza tymi, które są związane z osobistymi doświadczeniami, takimi jak „integracja” i „wykluczenie”, ważne jest, aby rozwijać wspólne słownictwo, jeśli chcemy dalej badać te pojęcia w dialogu.

Jak wspomniano wcześniej, terminy takie jak „różnorodność”, „integracja” i „wykluczenie” oznaczają różne rzeczy dla różnych ludzi. Aby ułatwić konstruktywny dialog w trakcie warsztatów, konieczne jest osiągnięcie porozumienia w sprawie ogólnie przyjętej definicji niektórych terminów. W tym module wraz z innymi uczestnikami weźmiesz czynny udział w dyskusji nad definicjami tych terminów. Celem jest, aby każdy uczestnik aktywnie przyczynił się do zbiorowej definicji tego terminu i ustanowił wspólne słownictwo.

Jeśli uważasz, że brakuje innych ważnych terminów, omów to z grupą i wyjaśnij, dlaczego uważasz, że ma to wartość dodaną. Chociaż istnieje wiele terminów, które mogą być interesujące do omówienia, zaleca się, aby nie zawierać więcej niż 5 terminów w sumie. Pozostawia to wystarczająco dużo czasu na dogłębną dyskusję i jest mniej przytłaczające. Zawsze można dodać więcej terminów w późniejszym momencie, jeśli istnieje taka potrzeba w grupie.

Konfiguracja

1. Dla każdego terminu, który zostanie omówiony, będzie pusty arkusz papieru flipchart plus jeden dodatkowy pusty arkusz. Potrzebujemy co najmniej jednej osoby, która zgłosi się na ochotnika do opisanie każdego arkusza papieru flipchart. (5 min)

Online: Powtórz te same kroki, ale użyj wspólnego dokumentu online lub tablicy do tworzenia adnotacji.

2. Wolontariusze zaczną od napisania terminu na środku arkusza w rozmiarze czytelnym dla wszystkich. To jest początek mapy myśli: wizualnego diagramu, który pokazuje skojarzenia wokół centralnej idei. Przypisz numer do każdego słowa zgodnie z ich kolejnością alfabetyczną. Na przykład: różnorodność (1), sprawiedliwość (2) i inkluzja (3). (5 minut)

3. Zanim zaczniesz, użyj dodatkowego pustego arkusza, aby zapisać pewne podstawowe zasady dialogu, aby upewnić się, że są one jasne dla wszystkich i aby móc wzajemnie się rozliczać. Jako przykład podać można:

- Szanuj opinie i różnice między sobą
- Bądź świadomy, ile czasu poświęcasz na mówienie i pozostawiaj przestrzeń, aby inni również mogli wnieść swój wkład
- To jest w porządku, jeśli ktoś ma lukę w wiedzy, jesteśmy tutaj, aby uczyć się razem
- Mów za siebie i nie unieważniaj doświadczeń innych

Staraj się nie zgubić w procesie ustanawiania tych podstawowych zasad, ponieważ dobrze jest wrócić i dodać do nich coś na późniejszym etapie, jeśli to konieczne. Gdy nie ma już żadnych wpisów, możesz przejść do następnego kroku. (10 min)

4. Osoba, która spisała podstawowe zasady, podzieli uczestników na mniejsze grupy; liczba grup powinna być równa liczbie terminów. Każda grupa usiądzie razem i omówi przypisany termin, podczas gdy ochotnicy będą robić notatki. Jeden uczestnik musi śledzić czas dla wszystkich uczestników, aby upewnić się, że wszyscy zmieniają się na czas. (15 min)

Online: W tej części użyj breakout rooms. Upewnij się, że ustawisz czas dla breakout rooms.

5. Po upływie 15 minut każda grupa przejdzie do innego terminu i powtórzy ćwiczenie. Jeśli jesteś w grupie, która opracowuje termin z ostatnim numerem, przejdź do pierwszego numeru. Zamieniaj się aż wrócisz do pozycji wyjściowej.

Gdy każdy miał okazję omówić warunki w mniejszych grupach, jest miejsce na przerwę. Zaleca się kontynuowanie po przerwie nie dłuższej niż 10 minut, aby nie przerywać przepływu.

6. Przeczytaj poniższą rubrykę przed przejściem do następnego kroku. (5 min)

Pojęcia progowe

Terminy różnorodność, wykluczenie i inkluzja są częścią potocznego, codziennego języka, ale w kontekście edukacji włączającej oznaczają pojęcia, które mogą być trudne do zrozumienia. Takie pojęcia są czasami nazywane *pojęciami progowymi*. Koncepcja progowa to koncepcja, która raz zrozumiana, zmienia sposób, w jaki ktoś postrzega, angażuje się i myśli na dany temat. Według Meyera i Landa koncepcje progowe "można uznać za zbliżone do portalu, otwierające nowy i wcześniej niedostępny sposób myślenia o czymś. Reprezentuje przekształcony sposób rozumienia, interpretowania lub oglądania czegoś, bez czego uczący się nie może się rozwijać" (2003, s. 1).

Opisują one pięć kluczowych cech koncepcji progów:

- Pojęcia progowe mają charakter transformacyjny. Zrozumienie ich wiąże się ze znaczną zmianą perspektywy i zrozumienia tego, co wiesz.
- Pojęcia progowe prowadzą do transformacji, których trudno się oduczyć. Twoje rozumienie tego może być jednak dopracowane.
- Pojęcia progowe mają charakter integracyjny, ujawniają nowe powiązania, skojarzenia i powiązane ze sobą idee.
- Pojęcia progowe są powiązane pojęciowo, ponieważ są powiązane z określonym tematem lub określonym polem.
- Konceptje progowe mogą być kłopotliwe dla uczniów. Mogą obejmować pojęcia, które są sprzeczne z intuicją, trudne do zrozumienia, a nawet na początku bezsensowne. Może to sprawić, że proces uczenia się będzie niewygodny.

Podsumowanie i wnioski na przyszłość

7. Wróć do sesji plenarnej i zastanów się nad ćwiczeniami ze wszystkimi uczestnikami. Jest teraz miejsce, w którym możesz podzielić się swoimi doświadczeniami z tego procesu z grupą. Poniżej znajdują się wskazówki dotyczące refleksji. (15 min)

- Jakie masz uczucia związane z tym ćwiczeniem?
- Czego się nauczyłeś (o sobie i innych uczestnikach)?
- W jaki sposób zmieniło się lub rozszerzyło Twoje rozumienie terminów?
- Nawet jeśli nie osiągnąłeś konsensusu (co jest bardzo trudne), w jaki sposób pomaga ci znajomość własnego rozumienia terminów i tego, jak różni się lub przypomina to, co robią inni uczestnicy?
- Jakie spostrzeżenia czerpiesz z tego ćwiczenia?

Moduł 2: Nasze wielorakie tożsamości

Cele nauczania

Zdajesz sobie sprawę, że każdy ma wiele tożsamości, które razem tworzą unikalnie usytuowane perspektywy i doświadczenia (integracji i wykluczenia).

Przygotowanie i materiały

Stacjonarnie: długopisy lub markery, papier flipchart.

Online: (internetowe) oprogramowanie do wideokonferencji, które pozwala tworzyć grupy breakout, obraz kręgu tożsamości.

Rozmowy na temat wykluczenia mogą być dość niewygodne. Jeśli jednak chcemy być w stanie skutecznie przeciwdziałać wykluczeniu, rozmowy te są ważne. Pomagają nam zrozumieć, w jaki sposób ludzie wokół nas doświadczają wykluczenia na różne sposoby. Szczególnie trudno jest wskazać, w jaki sposób uczniowie lub współpracownicy doświadczają wykluczenia w wirtualnym środowisku uczenia się, ponieważ bariery, które można napotkać, nie zawsze są oczywiste i mogą być jeszcze mniej widoczne w środowisku wirtualnym. Podobnie jak bariery, sami ludzie mogą stać się niewidzialni lub anonimowi w tym środowisku.

Często trudno jest zrozumieć, czego doświadczają inni, ponieważ postrzeganie, interakcje i doświadczenia ludzi są powiązane z ich konkretnymi tożsamościami. Jak wspomniano wcześniej, zajęcie się wykluczeniem wymaga od nas zrozumienia, czym dokładnie są te doświadczenia. Dlatego uświadomienie sobie tożsamości, które wpływają na te doświadczenia, może pomóc nam lepiej zrozumieć doświadczenia wykluczenia. Jednak podobnie jak bariery, których doświadczają ludzie, ich tożsamość nie zawsze jest bezpośrednio widoczna, chyba że się z nimi komunikują. Ważne jest, aby wziąć pod uwagę, że w niektórych przypadkach ludzie wolą niewidzialność lub anonimowość, ponieważ może to czuć się bezpieczniej, jeśli mają ochotę ujawnić pewne (części ich) tożsamości, które mogą mieć na nich negatywny wpływ. Na przykład obawiają się, że mogą być traktowani inaczej lub że można to wykorzystać przeciwko nim. Obawy te nie zawsze są bezpodstawne: szeroko zakrojone badania w tej dziedzinie wykazały, że niektóre tożsamości są bardziej narażone na wykluczenie.

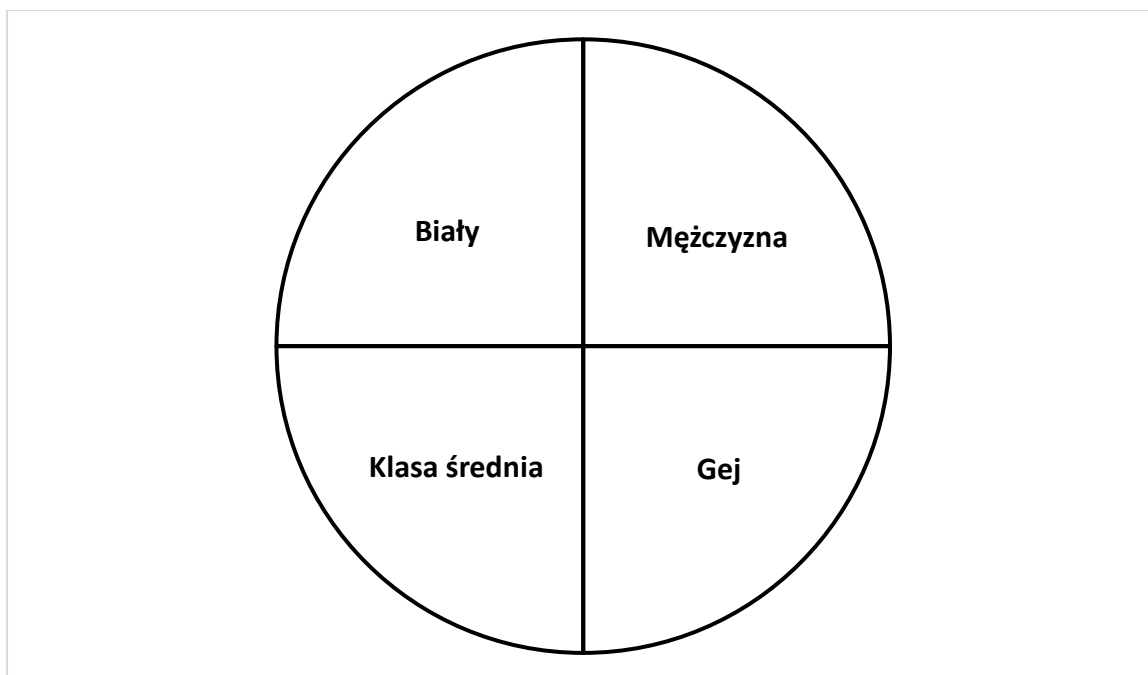
Z tych wszystkich powodów ten moduł poprowadzi was wszystkich przez ćwiczenie grupowe, które koncentruje się na temacie *tożsamości*, w którym nauczysz się rozważać nawzajem swoje tożsamości (w tym własne) z różnych perspektyw.

Konfiguracja

1. Poniżej znajduje się uproszczony format okręgu tożsamości z przykładem czyjejś tożsamości. Na pustej stronie ponownie utwórz okrąg tożsamości, rysując okrąg z krzyżem pośrodku. W każdej części kręgu napisz jedną ze swoich cech tożsamości osobistej. (5 min)

Istnieje wiele innych cech tożsamości, które są niezwykle złożone i pełne niuansów. Celem nie jest uchwycenie całego siebie na diagramie, ale wspólne zbadanie, w jaki sposób nasza tożsamość kształtuje naszą istotę, perspektywy i doświadczenia. Jeśli jednak uważasz, że

jest to konieczne, możesz również utworzyć dodatkowe części, aby zapisać więcej niż cztery cechy tożsamości.

2. Zastanów się nad następującym tematem: wzory do naśladowania i reprezentacja. Teraz skup się na jednej z czterech tożsamości, które zapisałeś i zastanów się, jak ta konkretna tożsamość wpływa na twoją perspektywę i doświadczenie. Zastanów się, czy ten wpływ jest pozytywny czy negatywny i dlaczego.

Następnie zastanów się, jak może zmienić się Twoja perspektywa dotycząca wzorów do naśladowania, jeśli spojrzysz na nią z perspektywy jednej z twoich innych tożsamości. Poniżej znajdziecie przykład. (10 min)

Przykład

Jako mężczyzna stosunkowo łatwo jest znaleźć innych uczonych płci męskiej na różnych stanowiskach akademickich, które ja też mogę mieć. Dotyczy to również osób białych i pełnosprawnych. Jednak na niektórych stanowiskach akademickich jest znacznie mniejsza reprezentacja osób homoseksualnych.

3. Omów swoje spostrzeżenia z partnerem. Podczas refleksji zapytaj o moment, w którym konkretna tożsamość była bardziej podkreślona. Dlaczego to się stało? Jakie uczucia Ci wtedy towarzyszyły? 15 min

Przykład

Kilka lat temu dowiedziałem się o corocznym dniu świadomości LGBTQ, w którym ludzie noszą ubrania w kolorze fioletowym, aby pokazać swoje poparcie dla tej społeczności. Pomimo tego, że napisałem o tym artykuł w biuletynie dla pracowników i otrzymałem pozytywne uwagi od kilku kolegów, byłem jedynym, który pojawił się w kolorze fioletowym, co sprawiło, że poczułem się bardzo samotny i wyróżniłem się w sposób, który był bardzo nieprzyjemny. To sprawiło, że chciałem

ukryć tę część mojej tożsamości. Od tego czasu postanowiłem nie mówić już o tym aspekcie siebie.

W ostatnim semestrze była studentka, która oblała kurs, którego uczyłem, co było zaskakujące, ponieważ wiem, że ona jest bardzo bystry i zwykle uzyskuje dobre oceny. Pomimo tego, że byłem bardzo zajęty, postanowiłem sprawdzić to po zakończeniu kursu. Okazuje się, że studentka musiała podzielić się laptopem z młodszym bratem, ponieważ jego laptop się zepsuł, a rodzina nie mogła sobie pozwolić na kolejny. Pozostawanie po szkole, aby korzystać z udogodnień, nie było możliwości, ponieważ musiała pomagać opiekować się młodszym rodzeństwem, gdy jej rodzice pracowali. Byłem zszokowany, ponieważ nigdy nie uważałem, że student nie byłby w stanie prawidłowo podążać za kursem z powodu ograniczeń finansowych. To uświadomiło mi, że niektórzy uczniowie są wykluczeni co może mieć wpływ na ich wyniki.

Online: W tej części użyj breakout rooms. Upewnij się, że ustawiłeś czas dla breakout rooms.

4. Wszyscy są teraz zaproszeni do dyskusji plenarnej, w której wspólnie zastanawiacie się nad tymi wpływami naszej tożsamości. Możesz użyć pytań przewodnich poniżej, aby ustrukturyzować dialog. (15 min)

- Jak te tożsamości wpływają na to, jak pracujesz?
- Jak myślisz, jak inni ludzie doświadczają Twojej tożsamości?
- W jakich kontekstach komunikujecie te tożsamości? Dlaczego (nie)?
- Czy różni się to między środowiskami online i offline?

Po tym ćwiczeniu jest miejsce na małą przerwę. Zaleca się kontynuowanie po przerwie nie dłuższej niż 10 minut, aby nie przerywać przepływu.

5. Zapoznaj się z koncepcją intersekcjonalności w polu tekstowym poniżej. (3 min)

Stworzona przez Kimberlé Crenshaw koncepcja intersekcjonalności zajmuje się nakładaniem się wielu różnych tożsamości danej osoby i tym, w jaki sposób te „skrzyżowania” skutkują konkretnymi skargami, które wymagają równie specyficznych (prawnych, politycznych i instytucjonalnych) instrumentów w celu naprawienia tych skarg. Problem polega jednak na tym, że nasze instrumenty instytucjonalne są tradycyjnie tworzone dla różnych kategorii tożsamości i w rezultacie marginalizują osoby, które znajdują się na skrzyżowaniu tych tożsamości, ponieważ nie są w stanie właściwie dochodzić roszczeń lub odwoływać się do konkretnych zabezpieczeń i korzyści. Koncepcja została opracowana w oparciu o obserwację, że prawo traktuje wszystkie kobiety jako białe, a wszystkich czarnych jako mężczyzn, co spowodowało, że czarne kobiety były pomijane. Argumentowanie z soczewki intersekcjonalnej jest kluczowe, aby upewnić się, że bierzesz pod uwagę różne warstwy tożsamości, które dana osoba ma, zamiast zredukować je do jednego doświadczenia.

Kolejny przykład pokaże konkretnie, jak to działa w praktyce:

Istnieją pewne korzyści i prawa, z których ktoś może skorzystać, jeśli jest żonaty. W praktyce to głównie tradycyjna para heteroseksualna jest uznawana za legalny związek partnerski. Oznacza to, że nie tylko pary jedнопłciowe są (być może nieumyślnie) pomijane, ale także inne nietradycyjne formacje domowe składające się z samotnych rodziców i opiekunów.

6. Kontynuuj dyskusję plenarną, ale teraz użyj pojęcia interseksyjności, aby zastanowić się, w jaki sposób tożsamości, które składają się na to, kim jesteś, przecinają się ze sobą; czy twoje doświadczenia jednej tożsamości różnią się z powodu innej tożsamości, którą masz?
15 min

Podsumowanie i wnioski na przyszłość

Na koniec modułu wspólnie zastanów się nad poniższymi wnioskami na przyszłość. Zachęcamy do dodania wszelkich innych spostrzeżeń, które odkryłeś podczas ćwiczenia. (15 min)

- W jaki sposób podkreślamy poszczególne tożsamości i jak wpływają one na sposób, w jaki postrzegamy i kształtujemy perspektywy, opinie i poglądy.
- Kiedy używamy różnych „soczewek” tożsamości, możemy samodzielnie zastanowić się nad własnymi uprzedzeniami.
- Wiedza o tym, czym są soczewki tożsamości innych osób, może budować wzajemne zrozumienie i pomagać w tworzeniu integracyjnych środowisk.

Moduł 3: Poczucie wspólnoty

Cele nauczania

Zdajesz sobie sprawę, że nie każdy musi czuć się zaproszony do udziału w społeczności uczącej się.

Jesteś w stanie stworzyć możliwości wspólnego uczenia się, które wymagają wkładu wszystkich.

Przygotowanie i materiały

Stacjonarnie: Nie są wymagane żadne materiały do tego modułu.

Online: (internetowe) oprogramowanie do wideokonferencji, które pozwala tworzyć grupy breakout, obraz kręgu tożsamości.

W wirtualnym środowisku uczenia się może być trudno nawiązać połączenia między innymi uczniami, kolegami i nauczycielami. Z jednej strony względna anonimowość wirtualnego środowiska uczenia się może być bardzo przyjemna dla niektórych uczniów, ponieważ mogą na przykład ukryć pewne niepełnosprawności i mieć dostęp do innych sposobów uczestnictwa. Ponadto istnieją inne korzyści, takie jak mobilność i samodzielne uczenie się. Z drugiej strony, drugą stroną wirtualnego środowiska uczenia się jest to, że nawigacja dla niektórych osób może być dość kłopotliwa i bardzo izolująca. Chociaż istnieje wiele sposobów na nawiązanie kontaktu z innymi uczniami i nauczycielami, trudno jest nawiązać z nimi silną więź – a nawet poczuć się częścią tej społeczności uczącej się.

Jedną z zalet wirtualnego środowiska uczenia się jest to, że jeszcze bardziej niż w kontekstach offline, ludzie mogą uczestniczyć razem w Internecie, nie znając się nawzajem. Wspólna praca na rzecz wspólnego celu pomaga w budowaniu poczucia wspólnoty. Wymaga to od nas jeszcze większej uwagi, aby stworzyć wspólne ćwiczenia online, w których na przykład każdy musi przyczynić się do poszerzenia wiedzy. Podczas pracy w grupie ważne jest, aby być wrażliwym na to, kto czuje się zaproszony do bycia częścią społeczności, kto tego nie robi i dlaczego. W tym module nauczysz się brać pod uwagę wzajemne doświadczenia społeczności w wirtualnym środowisku edukacyjnym.

To ćwiczenie może być dla ciebie niewygodne, ponieważ wiąże się z tymczasowym przyjęciem innej tożsamości, do której możesz nie wiedzieć, jak podejść. Poniższe punkty mogą pomóc:

Wybierając inną tożsamość, możesz wziąć kogoś, kogo znasz, za punkt odniesienia.

2) Jeśli nie znasz nikogo w swojej okolicy, być może będziesz musiał polegać na założeniach.

3) Interesujące jest zbadanie tych założeń w późniejszej refleksji

Konfiguracja

Poniższe ćwiczenie będzie odgrywaniem ról, które polega na czasowym przyjmowaniu tożsamości w sensie figuratywnym. Podczas gdy ćwiczenie jest w większości prowadzone w parach, przydatne może być sformułowanie centralnego pytania lub zadania dla całej grupy. Wiąże się to ze wspólnym ćwiczeniem, nad którym można wspólnie zastanowić się na

późniejszym etapie, a ponadto może dostarczyć konkretnego szkicu sytuacji, która jest wspólnym doświadczeniem wśród uczestników. Przykładem/sugestią byłoby aktywne myślenie o problemie barier, które (konkretni) ludzie mogą napotkać w środowiskach internetowych – zwłaszcza o konsekwencjach dla edukacji, jeśli prawie nigdy nie przestaniemy rozważać tego aspektu. Wszyscy uczestnicy mogliby wtedy mieć unikalne podejście do tego tematu. Zdecyduj, jak postępować dalej jako grupa, zanim przejdziesz do następnego kroku. Możesz skorzystać z powyższej inspiracji lub omówić alternatywy, ale staraj się pozostać we wskazanym czasie w nawiasach. (10 min)

1. Najpierw zastanów się indywidualnie, czy nie chciałbyś przyjąć stanowiska kogoś innego do tej rozmowy w postaci tożsamości*, która różni się od Twojej. Poniżej znajdują się przykłady, w jaki sposób można podejść do tego ćwiczenia. (5 min)

* Nikt nie może zostać zredukowany do pojedynczej (części) swojej tożsamości, ponieważ rzeczywistość jest zbyt złożona, aby można ją było zamknąć w pojedynczej, dyskretnej i spłaszczonej kategorii. Mając to na uwadze, dla uproszczenia w tym ćwiczeniu pomija się pojęcie interseksjonalności. Warto jednak pamiętać o tym podczas ćwiczenia, aby ponosić odpowiedzialność za tendencję do generowania stereotypów na podstawie tych spłaszczonych percepcji niektórych tożsamości.

W tym samym duchu wybór cech tożsamości w poniższym przykładzie opiera się na tożsamościach, które mają tendencję do bycia większością, dominacją lub normą w wielu społeczeństwach. Jeśli twoje konteksty mają inne normy, które są bardziej istotne, dokonaj odpowiedniego wyboru.

Wreszcie, wybór cech tożsamości w poniższych przykładach opiera się na tożsamościach, które wydają się być większością, dominacją lub normą w wielu społeczeństwach. Jeśli istnieją inne normy, które są bardziej istotne, a następnie dokonać wyboru, który wydaje się odpowiedni dla Ciebie.

Przykłady

- Jeśli identyfikujesz się jako biały, zajmujesz pozycję osoby kolorowej w tej rozmowie.
- Jeśli identyfikujesz się jako cisplciowy, zajmujesz pozycję osoby transplciowej w tej rozmowie.
- Jeśli identyfikujesz się jako heteroseksualny, zajmujesz pozycję osoby homoseksualnej w tej rozmowie.
- Jeśli jesteś pełnosprawny, zajmujesz pozycję kogoś z upośledzeniem sensorycznym, motorycznym lub neurologicznym.

2. Następnie dokładnie zastanów się, dlaczego chcesz dalej angażować się w tę tożsamość w ćwiczeniu. Czy to dlatego, że trudno ci połączyć się lub odnieść do tej tożsamości? A może dostrzegasz jakieś stereotypy w swoim postrzeganiu tej tożsamości?

Po ustaleniu, w co chcesz się zagłębić, zastanów się nad kilkoma pytaniami, które chciałbyś zadać tej osobie w rozmowie. (7 min)

3. W tej części musisz sparować się z innym uczestnikiem – to twój rozmówca. Po nawiązaniu współpracy z kimś, przekaz swojemu partnerowi wybraną tożsamość, motywację stojącą za tym wyborem i pytania, które wymyśliłeś.

Przekazujesz to swojemu rozmówcy, ponieważ wykorzystasz swoje refleksje do dialogu podczas części ćwiczenia poświęconej odgrywaniu ról. Jeśli podczas ostatniego ćwiczenia trudno Ci było wymyślić pytania, krótko skonsultuj się ze swoim partnerem. Być może mają jakieś sugestie i mogą zaoferować inną perspektywę.

Kiedy przyjmiesz pozycję wybranej tożsamości, przeprowadzisz rozmowę ze swoim partnerem, w której zada ci te pytania. Odpowiesz z perspektywy wybranej tożsamości. Wybierz, kto będzie najpierw odgrywał swoją tożsamość; druga osoba przekaże informacje zwrotne. Zanim zaczniesz, przeczytaj sugestie w zielonym polu poniżej. Zmień role po 20 minutach (40 minut)

Jak wspomniano wcześniej, może to być dość trudne do rozumowania i odczuwania z perspektywy, która jest dla ciebie obca. Jednak celem tego ćwiczenia jest właśnie ujawnienie własnych tendencji i skłonności do myślenia o konkretnych ludziach. Nie chodzi o to, abyś czuł się zawstydzony lub postawił cię w pozycji, w której możesz być osądzony, a raczej sposób na wydobycie ukrytych założeń, które mamy na temat ludzi. Aby krytycznie zaangażować się w te założenia, kwestionując je, a następnie przejść do ich cofnięcia, musimy najpierw zacząć od ich odkrycia.

W tym sensie to ćwiczenie jest tak wartościowe, jak je wykonujesz.

Twoja rola jako partnera do rozmowy jest dwojaka; jesteś rozmówcą, ale także **krytycznym przyjacielem**. Jako krytyczny przyjaciel nie chodzi o osądzanie, ale o pomaganie partnerowi poprzez ułatwianie procesu refleksji poprzez konstruktywną informację zwrotną. Ważne jest, aby okazywać przychylność, zachowując otwartość na perspektywę drugiej osoby. Jednak krytyczny przyjaciel przekazuje również krytyczną informację zwrotną, która wymaga równie otwartej pozycji od osoby otrzymującej informację zwrotną. Umożliwia to konstruktywną wymianę zdań między wami.

Podsumowanie i wnioski na przyszłość

4. Teraz, gdy każdy z was miał okazję odegrać swoją wybraną tożsamość i przyjąć rolę krytycznego przyjaciela, jest miejsce na pełną refleksję ze wszystkimi na temat doświadczenia, spostrzeżeń i wyciągniętych wniosków. Poniższe wskazówki dotyczące refleksji są dobrym sposobem na rozpoczęcie refleksji. Nie krępujcie się, dzieląc się swoimi przemyśleniami.

- Jakie elementy były ważne w określeniu twojego związku? Czym różnią się one w środowisku offline i online lub między różnymi formami zajęć online?
- Jak odpowiadałeś na pytania z czyjejs perspektywy?
- W jaki sposób możesz wykorzystać swoją pozycję, aby zwiększyć połączenie tożsamości, którą wzięłeś na ćwiczenie?
- Jak wprowadzisz zmiany w projekcie kursu, aby ułatwić emocjonalne połączenie dla tej tożsamości? Co to ma wspólnego z programem nauczania i praktykami nauczania? (10 min.)

Bibliografia:

Ghorashi, H., & Ponzoni, E. (2014). Reviving agency: Taking time and making space for

rethinking diversity and inclusion. *European Journal of Social Work*, 17(2), 161–174.

<https://doi.org/10.1080/13691457.2013.777332>

Lillie, B. (2014, March 20). Be color brave, not color blind: Mellody Hobson at TED2014. *TED*

Blog. [https://blog.ted.com/be-color-brave-not-color-blind-mellody-hobson-at-](https://blog.ted.com/be-color-brave-not-color-blind-mellody-hobson-at-ted2014/)

[ted2014/](https://blog.ted.com/be-color-brave-not-color-blind-mellody-hobson-at-ted2014/)

Meyer, J., & Land, R. (2003). *Threshold and : Linkages to ways of thinking and practising*

within the disciplines

Netolicky, D. M. (2020). School leadership during a pandemic: Navigating tensions. *Journal of*

Professional Capital and Community, 5(3/4), 391–395. [https://doi.org/10.1108/JPCC-](https://doi.org/10.1108/JPCC-05-2020-0017)

[05-2020-0017](https://doi.org/10.1108/JPCC-05-2020-0017)